

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **Ing. V. S.**,
bytem X,

b) **Ing. Z. S.**,
bytem X,

oba zastoupeni JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem,
sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, 150 00 Praha 5,

za účasti 1) **M. M.**,
bytem X,
2) **J. M.**,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 058251/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 058251/2016/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Labem ze dne 11. 2. 2016, č. j. Výst. 3911/346/15/B, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců na náhradu nákladů řízení částku 13 547 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců JUDr. Michala Bernarda, Ph.D.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 9. 5. 2016 domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu K. n. L. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 2. 2016, č. j. Výst. 3911/346/15/B (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla J. a M. M., vystupujícím v řízení před soudem v postavení osob zúčastněných na řízení 1) a 2) (dále jen „stavebníci“) dle § 169 odst. 2, 3 a 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) povolena výjimka z ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) pro umístění stavby a podle § 79, § 92 a § 94a stavebního zákona a § 9 a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“) bylo rozhodnuto o umístění přístavby rodinného domu a pergoly a podle § 94a a § 115 stavebního zákona a podle § 13a a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb. bylo vydáno stavební povolení na přístavbu rodinného domu a pergoly.
2. Příčinou sporu mezi stavebníky a žalobci je zejména skutečnost, že udělením výjimky z ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., by došlo ke zmenšení vzájemných odstupových vzdáleností mezi jejich rodinnými domy a to na 5,5 m, přičemž přístavba rodinného domu stavebníka by byla vzdálena od hranice pozemků 0,5 m.
3. Žalobci, kteří jsou spoluvlastníky sousedního pozemku parc.č. X v k.ú. K. n. L., napadají rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žalobu rozčlenili do patnácti žalobních bodů. Pro větší přehlednost soud jednotlivé žalobní body v této části rozsudku pouze vyjmenovává a podrobněji se jimi zabývá až v části nazvané „posouzení žalobních bodů“. Žalobní body jsou:
 1. Nedůvodnost výjimky
 2. Nedostatečné posouzení oslunění a osvětlení
 3. Pohoda bydlení/kvalita prostředí
 4. Poškození živého plotu
 5. Rozpor v odůvodnění
 6. Územní plán
 7. Zásah do vlastnických práv
 8. Požární ochrana
 9. Zmatečnost výroku
 10. Nedostatečně zjištěný skutkový stav (§ 3 a § 50 správního řádu)
 11. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí
 12. Porušení § 52 správního řádu
 13. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu

14. Neoprávněné poskytnutí kopie projektové dokumentace

15. Bezpečnost práce

4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě neztotožnil s argumenty žalobců týkajícími se zastínění domu, poškození živého plotu, možnosti umístění stavby na jiné části pozemku, nemožnosti udělení výjimky, nesprávného vyhodnocení podmínek pro povolení požárně nebezpečného přesahu na pozemek žalobců či nemožnosti seznámit se řádně se spisem.
5. Žalovaný namítl, že žalobci v žalobě neuvádějí, v čem konkrétně stavbou na sousedním pozemku dojde k jejich mimořádné újmě, neboť pouze tím, že stavba je navrhována 0,50 m od společného plotu, za kterým v jeho těsné blízkosti mají žalobci zeleň cca 7 m vysokou, přes kterou navrhovanou stavbu neuvidí, nemohou být stavbou, která nepřesahuje 3 m, zastínění, ani dotčeni. Pokud se jedná o obavu žalobců, že stavbou dojde k poškození uvedeného hraničního živého plotu, považuje žalovaný námitku za neoprávněnou. Navrhovaná stavba nebude nijak zasahovat na pozemek žalobců. Pokud však živý plot zasahuje na pozemek stavebníků, je povinností vlastníků této zeleně, aby nedostatek odstranili. Stavební úřad projednává a posuzuje žádost stavebníků podle současného stavu věci, nelze proto v řízení předjímat, co by bylo, kdyby nastalo něco, co není. Nyní na pozemku žalobců vzrostlý plot je a tento plot převyšuje navrhovanou stavbu. Námitku žalobců, že by stavba mohla být umístěna v jiné části pozemku stavebníků o rozloze 2200 m² nelze akceptovat, neboť se jedná o územní a stavební řízení na žádost stavebníka. Obavy žalobců z budoucího využívání stavby k jiným účelům rovněž nelze akceptovat, neboť se vede řízení o podaném návrhu a nelze předjímat jiné její užívání v budoucnu. Správní orgány nemohou samovolně měnit podaný návrh stavebníků a jsou povinny vést řízení pouze o podané žádosti. Na stavebním úřadu spočívá posoudit celou věc a na základě toho rozhodnout a udělit i možnou výjimku z § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o odstupové vzdálenosti. S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. Stavby doplňkových staveb nacházející se na soukromých pozemcích v těsné blízkosti hranic nebo přímo jako hraniční, jsou v území obvyklé, což stavební úřad posoudil a zjistil, že stavba není v rozporu s územním plánem obce ani charakterem území. Žalovaný uvedl, že nepovažuje žalobu za důvodnou a navrhuje její zamítnutí.
6. Žalobci v replice upozornili na to, že se žalovaný nevyjádřil ke všem žalobním bodům a odkázali na námitky uplatněné u správního orgánu I. stupně. V souvislosti s nesplněním podmínek pro udělení výjimky doplnili odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 10 A 141/2011 – 120 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011 – 66.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 11. 2015 obdržel správní orgán I. stupně žádost stavebníků o povolení výjimky podle § 169 stavebního zákona a podle § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (dále jen „žádost o výjimku“). Jako důvody pro udělení výjimky stavebníci uvedli: *„velikost pozemku, dispoziční uspořádání stávající stavby + dopravní napojení, využití současného prostoru pro parkování, výškové uspořádání pozemku, spodní část pozemku je v záplavovém území“*. Téhož dne byla správnímu orgánu I. stupně doručena i žádost stavebníků o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na přístavbu rodinného domu a pergoly.

8. Dne 23. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření nesouhlasu žalobců s udělením výjimky z ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., stavebníkům. Žalobci ve vyjádření uplatnili v podstatě totožné námitky, jako ve vyjádření z 21. 7. 2015 a na znění těchto námitek odkázali. (*Pozn. soudu: Ze spisu je zřejmé, že stavebník podával žádost o udělení výjimky a žádost o vydání stavebního povolení dvakrát, přičemž původní řízení vedené pod č. j. Výst 2111/197/15/B bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti výjimky k typu povolované stavby. Žalobci odkazovali na vyjádření z tohoto řízení.*) Žalobci uvedli, že uvažovaná přístavba nesplňuje požadavky na vzájemné odstupy staveb dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., poněvadž vzdálenost mezi domy nesmí být menší než 7 m, kdežto stavebník počítá se vzdáleností cca 5,8 m, a upozornili, že dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., nelze vzdálenost mezi domy snížit, jsou-li na jedné z protilehlých stěn okna obytných místností, přičemž na straně domu žalobců se směrem k přístavbě nacházejí okna do dětského pokoje a ložnice. Také vyjádřili podezření, že nebude dodržen účel užití přístavby a bude využívána pro podnikatelské účely stavebníka, nikoli jako sklad náradí. Provedením stavby by mohlo dle žalobců dojít i ke znehodnocení jejich živého plotu vysazeného na hranici pozemku. S tím souvisí i námitka nemožnosti technické realizace přístavby, případně její následné údržby. Žalobci také upozornili na to, že v požární zprávě není dostatečně zohledněno, že by přístavba stála v těsné blízkosti dřevěného srubu (domu žalobců), případně v těsné blízkosti živého plotu.
9. Dne 29. 6. 2015, resp. 19. 11. 2015 bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární ochrany k předložené dokumentaci plánované přístavby, přičemž v obou stanoviscích bylo uvedeno upozornění: „[p]ožárně nebezpečný prostor stavby přesahuje hranici stavebního pozemku a zasahuje na sousední pozemek parc. č. X.“
10. Ve spise je založeno i nedatované vyjádření stavebníků k námitkám žalobců, ve kterém stavebníci uvádí, že stavba nebude využívána k podnikatelským účelům. Dále vyjádřili stavebníci přesvědčení, že provedení stavby je technicky možné i ve vzdálenosti 0,5 m od živého plotu. Dle stavebníků nebude využívána těžká technika. U tohoto vyjádření je založen přípis společnosti Č. D., a. s., ve kterém se uvádí, že na pozemku parc. č. X v k. ú. K. n. L. (*Pozn. soudu – jedná se o přilehlý pozemek pozemku na kterém má být provedena přístavba, ve vlastnictví stavebníků*) vázne tzv. zákonné věcné břemeno s oprávněními dle zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „elektrizační zákon“), není zde však připojena žádná doplňující informace o tom, jakým způsobem byl anebo má být technikům pozemek zpřístupněn.
11. Dne 27. 1. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobců k doplněným podkladům stavební dokumentace a k vyjádření stavebníků. Žalobci konstatovali, že ani změněná dokumentace nevyhovuje podmínkám vyhlášky č. 501/2006 Sb. a že vyjádření stavebníků ohledně technické proveditelnosti stavby ve vzdálenosti 0,5 m od živého plotu není pravdivé, a odkázali na vyjádření stavebního inženýra se 40 letou praxí, kterého oslovili a který jim měl sdělit, že do prostoru úzkého 0,5 m není možné postavit lešení, a zároveň že člověk průměrné výšky nedosáhne bez lešení do výšky 2,78 m, což je plánovaná výška přístavby. Žalobci sdělili, že jsou schopni podložit vzdělání i praxi autorizovaného architekta, který jim toto výše uvedené vyjádření poskytl.
12. Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 2. 2016 rozhodnutí, kterým povolil stavebníkům výjimku z ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., dále rozhodl o umístění přístavby rodinného domu a pergoly na pozemcích parc. č. X st. a par. č. X v katastrálním území K. n. L. a vydal na ně stavební povolení.

13. V popisu výjimky je uvedeno, že přístavba bude přízemní stavba obdélníkového půdorysu o rozměrech 3,1 m x 9,3 m, zastavěná plocha přístavby bude 28,83 m², střecha pultová, výška 2,68 m od úrovně podlahy přízemí. Přístavba rodinného domu bude umístěna 0,5 m od společné severovýchodní hranice s pozemkem parc.č. X v k. ú. K. n. L.. Volný prostor mezi přistavovaným rodinným domem čp. X a rodinným domem čp. X bude v nejužším místě 5,5 m.
14. Dne 24. 2. 2016 podali žalobci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž odvolací námitky jsou téměř totožné s žalobními body. Odvolání neobsahuje pouze námitku týkající se bezpečnosti práce, která je v žalobě uvedena jako poslední.
15. Dne 18. 4. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým námitky žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezjistil vadu, která by odůvodňovala jeho zrušení nebo změnu. Stavební úřad dostatečně odůvodnil udělení výjimky, povolením výjimky nedojde k výraznému zhoršení v užívání pozemku odvolatelů, neboť jsou splněny podmínky § 169 stavebního zákona na základě posouzení podle § 25 odst. 1, 2 a 8 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Námitku odvolatelů, že umístěním stavby z jihovýchodní strany by došlo ke zhoršení kvality jejich bydlení tím, že by došlo k nedostatečnému dennímu osvětlení obytných místností, nelze akceptovat, neboť odvolatelé mají na svém pozemku v těsné blízkosti hranice vysázeny vzrostlé dřeviny, které přesahují výšku 3 m i více. To znamená, že navrhovanou stavbou o výšce 2680 cm nemůže dojít k zastínění obytných místností domu více, než jsou zastíněny již jejich vlastní vzrostlou zelení, která navrhovanou stavbu převyšuje. Toto logicky vyplývá i z toho, že zbývá mezi domem a přístavbou stále 5500 cm. Pokud se tedy porovná tato vzdálenost se sklopnou výškou přístavby 2680 cm, tak stále nedosahuje k domu odvolatelů. V navrhované stavbě se směrem k pozemku a domu odvolatelů nenachází žádné okno ani dveře. K omezení výhledu z obytných místností žalovaný uvedl, že vzrostlá zeleň tvoří pohledovou clonu mezi oběma objekty a je dostatečná i z pohledu zachování soukromí. Žalovaný uvedl, že neshledal žádné okolnosti, na základě nichž by se dalo usuzovat, že stavbou budou nad míru přiměřenou poměrům stavebníci vážně ohrožovat výkon práv odvolatelů. Dále žalovaný uvedl, že není v pravomoci stavebního úřadu nařizovat ani určovat stavebníkovi umístit stavbu jinde, než je jeho záměr. K námitce poškození plotu žalovaný uvedl, že tento plot odvolatelé vysázeli v těsné blízkosti hranice pozemku s navrhovanou stavbou. Podle vyjádření stavebníků větve živého plotu přerůstají i na pozemek stavebníků a ti jej musí upravovat, což je obtěžuje. Rovněž tak kořenový systém by neměl zasahovat do pozemku jiného vlastníka, tedy stavebníků. V tomto případě nemohou odvolatelé v případě poškození zeleně zasahující na pozemek stavebníků nárokovat, že stavebníci stavbu z tohoto důvodu neprovedou. Provádění údržby navrhované stavby z pozemku stavebníků v 50 cm šířce je technicky možné a rovněž tak oprava plotu odvolatelů je i z této šíře technicky proveditelná. Navrhovaná stavba není v rozporu s platným územním plánem. Podle „Požárně bezpečnostního řešení“ navrhované stavby vypracovaného oprávněnou osobou Ing. P. H., odstupové vzdálenosti nezasahují do požárně otevřených ploch sousedních požárních úseků a objektů, zasahují do prostoru zahrady a do sousední zahrady parc.č. X, to znamená nepřesahují hranice stavebního pozemku a požárním předpisům vyhovují (k přenosu požáru nedojde). Žalovaný uvedl, že tvrzení odvolatelů, že neměli možnost se se stanovisky „Požárně bezpečnostního řešení“ seznámit, nemůže posoudit, neboť tato stanoviska jsou součástí spisové dokumentace a byla vypracována v dubnu 2015 a byla

přiložena k projektové dokumentaci stavby, která byla součástí spisové dokumentace od podání žádosti. Protože celé rozhodnutí ve všech jeho třech částech pojednává o stavbě „přístavba rodinného domu a pergoly“, žalovaný neshledal žádnou zmatečnost v napadeném rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že stavební úřad postupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů:

1) Nedůvodnost výjimky

19. Žalobci v prvním žalobním bodu namítají nedůvodnost povolení výjimky z povinného odstupu staveb dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a opakovaně tvrdí, že se správní orgán I. stupně ani žalovaný nezabývali skutečností, že se nejedná o stísněné podmínky, když pozemky stavebníka mají cca 2 200 m². Zároveň tvrdí, že nebyla vypořádána ani jejich námitka neexistence závažného důvodu nezbytného pro udělení výjimky. Uvedli, že nesouhlasí s argumentací, že stavbu není možné realizovat ve spodní části pozemku stavebníka z důvodu hranice záplavové oblasti. V této souvislosti upozornili na umístění stavby na pozemku souseda stavebníka, která se nachází ve shodné lokalitě a stavební úřad ji přesto před cca 3 – 4 lety povolil. Dále žalobci nesouhlasí s tvrzením, že technici Č. jezdí ke sloupu elektrického vedení z levé části rodinného domu, a odkázali na svědectví předchozího majitele, který tvrdil, že technici jezdí ke sloupu z pravé strany rodinného domu (prostorem, na kterém je plánovaná přístavba).
20. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla stavebníkům podle § 169 odst. 2, 3 a 5 stavebního zákona povolena výjimka z ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., pro umístění stavby „přístavba rodinného domu a pergola“ na pozemcích parc. č. st. X a X (orná půda) v kat. úz. K. n. L..
21. Dle § 169 odst. 2 stavebního zákona platí, že výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Z důvodové zprávy lze vyčíst záměr zákonodárce umožnit výjimku z obecných pravidel, avšak jen za situace, kdy není „z vážných územně technických nebo stavebně technických důvodů možné u konkrétní stavby dodržet některý technický požadavek“. Podmínky definované v § 169 odst. 2 stavebního zákona, musí být splněny

kumulativně k tomu, aby bylo možné výjimku udělit. Pokud by jen jediná podmínka nebyla splněna, není možné výjimku udělit. Zároveň platí, že na udělení výjimky nemá stavebník nárok.

22. Dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.
23. Dle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná výjimka z ustanovení § 20 odst. 3, 5 a 7, § 21 odst. 4, § 23 odst. 2, § 24 odst. 1 a 3, § 24a odst. 2 a 3, § 25 odst. 2 až 5.
24. Správní orgán I. stupně na str. 7 rozhodnutí nejprve uvedl, že „[j]ako výjimku lze obecně označit věc, událost, situaci či skutečnost, která je mimo zaběhnutá pravidla nebo není obsažena v obecném konstatování. Výjimka připouští řešit ojediněle (ne automaticky či pokaždé) a pouze za určitých konkrétních a odůvodněných okolností při současném dodržení stanovených požadavků – věc, událost, situaci či skutečnost jiným než obvyklým způsobem.“ V daném případě se řešení výjimky týká nedodržení odstupových vzdáleností podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. – nedodržení minimálního požadovaného odstupu přístavby RD od společných hranic pozemků a díky tomu též nedodržení minimálního volného prostoru mezi RD. S důvody pro povolení citované výjimky, které uvedli žadatelé ve své žádosti, se stavební úřad ztotožnil. Volný prostor mezi přistavovaným RD čp. X a RD čp. X je 5,50 m, vyhláškou požadovaný a navrhovaný volný prostor mezi stavbami RD je 7,0 m - rozdíl mezi vyhláškou požadovanou a navrhovanou velikostí volného prostoru mezi RD je tedy 1,50 m.
25. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, když na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[o]dvolačím správním orgánem nebylo zjištěno žádné závažné pochybení stavebního úřadu, tento v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodňuje udělení výjimky, a to konkrétně na stranách 7 až 11“. Blíže důvody uvedené v žádosti o výjimku nehodnotil.
26. Soud má za to, že důvody pro udělení výjimky uvedené v žádosti jsou spíše obecnými informacemi o pozemku („velikost pozemku, výškové uspořádání pozemku“) nebo záměru stavebníka („využití současného místa pro parkování“), než definováním závažného důvodu, pro který stavebník potřebuje stavbu realizovat, a pro který není možné dodržet obecné požadavky na výstavbu. Každý stavebník, resp. vlastník pozemku si musí být vědom limitů zastavitelnosti pozemku, na který umísťuje stavbu, i vzájemných odstupových vzdáleností, které rozložení budov na pozemku částečně předurčují. Účelem vyhláškou stanovených rozestupů mezi rodinnými domy je garantovat vlastníkům sousedních nemovitostí určitou míru pohody bydlení, resp. kvalitu prostředí, a ochranu soukromí a zároveň určují charakter území z hlediska požadavků vyjmenovaných v § 25 odst. 1 vyhlášky (urbanistických, architektonických apod.). Stavebník nemůže počítat s tím, že na základě žádosti o udělení výjimky si bude moci jakkoli upravit dispozice pozemku ve svůj prospěch a dle svých představ. Navíc v případě, že existuje rozpor v účelu využívání plánované stavby (srov. výše uvedené znění žádosti o výjimku a prvostupňového rozhodnutí), nelze mít za prokázané, že je pro udělení výjimky na realizaci stavby závažný

důvod (viz § 169 odst. 2 stavebního zákona – „v jednotlivých odůvodněných případech“), neboť potřeba realizace této stavby – přičemž není upřesněno, o jakou stavbu se bude jednat - není náležitě odůvodněna a účel jejího využití tedy není zcela zřejmý. Důvodem pro udělení výjimky by neměly být takové vlastnosti dotčeného pozemku, kterých si musel být stavebník vědom již při koupi pozemku. Nelze počítat s tím, že by mohla být udělena výjimka pro stavbu přístavby domu jen proto, že si stavebník koupil menší pozemek, ale přeje si na něm vystavět či přistavět rodinný dům přesahující hranice povinných minimálních odstupů mezi stavbami dle vyhlášky. Výjimka by mohla být udělena tehdy, prokázal-li by stavebník dostatečně závažné důvody, pro které potřebuje stavbu anebo její úpravu realizovat, a současně, pokud by vyšly najevo takové vlastnosti a omezení pozemku, pro něž by stavbu nebylo možné realizovat jinak.

27. Soud se neztotožňuje s názorem žalovaného, že je podmínka závažného důvodu pro udělení výjimky splněna, především proto, že ani jeden správní orgán se důvody pro udělení výjimky blíže nezabýval a v rozhodnutí je neodůvodnil. Oba správní orgány pouze konstatovaly, že se ztotožnily s důvody uvedenými v žádosti o výjimku. Nezabývaly se tím, zda v případě podané žádosti nelze z vážných územně technických nebo stavebně technických důvodů u navrhované přístavby dodržet některý technický požadavek (viz § 169 odst. 2 stavebního zákona), zda důvody uvedené v žádosti o udělení výjimky je možné požadovat za tyto důvody. Nezabývaly se tím, jestli je každý jednotlivý důvod způsobilý odůvodnit udělení výjimky, nebo jestli jsou způsobilé až ve svém souhrnu. Stavebník má ve vztahu k existenci důvodů pro udělení výjimky povinnost tvrzení a důkazní. Správní orgány jsou následně povinny vyhodnotit, zda stavebník prokázal existenci těchto důvodů, a až po kladném zhodnocení, že tyto závažné důvody byly prokázány a byly splněny ostatní zákonné podmínky, mohou uplatnit správní uvážení, na jehož základě zohlední ostatní podmínky spjaté s každým případem zvlášť, které mají zaručit, že povolením požadované výjimky nedojde k popření samotné podstaty a smyslu ustanovení, z něhož by byla výjimka udělena (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2017, č.j. 1 As 119/2016-52).
28. Soud dává žalobcům za pravdu, že není prokázána existence závažného důvodu, pro který by bylo možné výjimku dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., udělit. Z toho důvodu není splněna jedna z podmínek § 169 odst. 2 stavebního zákona pro udělení výjimky [srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 10 A 141/2011 – 120, ve kterém se uvádí, že „[s]hoda citované ustanovení (§ 169 odst. 2 stavebního zákona – pozn. soudu) tedy stanoví několik podmínek, které musí být kumulativně splněny k tomu, aby bylo možno výjimku z vyhlášky OTTP povolit, přičemž nesplnění kterékoli z nich znamená, že výjimka být povolena nemůže. Prvním předpokladem je fakt, že se jedná o „jednotlivý odůvodněný případ“. Pro povolení výjimky tedy musí existovat závažný důvod, tedy jinými slovy řečeno určité závažné důvody musí vylučovat, aby stavba byla realizována v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu (tak, aby povolení výjimky nebylo třeba). Takovým důvodem není sám o sobě fakt, že stavebník o povolení takové výjimky požádal – jinými slovy přání stavebníka zde není oním dostatečným důvodem, který má zákon na mysli.“]. S odůvodněním rozsudku Městského soudu v Praze výše označeného zdejší soud naprosto souhlasí, a dodává, že citovaná pasáž z tohoto rozsudku se zcela vztahuje i na projednávanou věc.
29. V souvislosti s vypořádáním důvodů pro udělení výjimky z ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že „situování přístavby RD je závislé na velikosti a svažitosti pozemku, na dispozičním uspořádání stávající

stavby, dále s ohledem na vodní tok a záplavové území zasahující do jihovýchodní části pozemku, na okolní zástavbě, dopravním napojení a také na požadavcích investora.“ Žalovaný se námitkou žalobců, že stavbu je možné umístit v jiné části pozemku stavebníků, nezabýval, a uvedl, že se jedná o územní a stavební řízení návrhové a správní orgány nemohou samy měnit podaný návrh. Soud k této námitce žalobců uvádí, že splnění podmínek pro povolení výjimky je třeba posuzovat ve vztahu k navrhované přístavbě, to v daném případě znamená i ve vztahu, kde je na pozemku stavebníků situována. V tomto případě proto nebylo třeba zkoumat, kde se nachází hranice záplavového území. Tato námitka není důvodná.

30. Žalovaný se ale nedostatečně zabýval argumentem žalobců, kterým rozporovali tvrzení stavebníků ohledně přístupu pracovníků Č. k nadzemnímu vedení. Žalobci se v této souvislosti odvolávali na tvrzení předchozího majitele pozemku. V napadeném rozhodnutí není uvedeno, z jakého důvodu považuje žalovaný odvolací námitky žalobců týkající se přístupu pracovníků Č. na pozemek za nedůvodné a z jakého důvodu dal za pravdu stavebníků. Správní orgán I. stupně převzal tvrzení stavebníků ohledně místa přístupu techniků Č. na pozemek stavebníků, aniž by toto tvrzení bylo řádně podloženo, a i přesto, že zde existovalo protichůdné tvrzení žalobců. Správní orgán I. stupně, resp. žalovaný se měli vypořádat s tímto rozporem a měli si opatřit takové podklady pro vydání rozhodnutí, které by bez důvodných pochybností ověřily, ze které strany domu technici Č. mohou vstupovat na pozemek stavebníků za účelem údržby nadzemního vedení, případně měli ověřit, zda by byl vstup po provedení přístavby k nadzemnímu vedení vyloučen.
31. Důvodná je i námitka, ve které žalobci žalovanému vytýkají, že se nezabýval námitkou, zda a proč převažuje zájem stavebníka na realizaci přístavby nad zájmem žalobců na ochranu jejich vlastnického práva, který spočívá v dodržení závazně stanovených odstupových vzdáleností mezi stavbami. Žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí, jak se s tímto konfliktem zájmů vyrovnal případně, za jakých okolností lze mít důvodně za to, že zájem stavebníka převažuje nad zájmem žalobců. Zároveň je zřejmé, že v rámci řízení o povolení výjimky z odstupových vzdáleností bude nevyhnutelně docházet ke střetu zájmů mezi stavebníkem a jeho sousedy. Správní orgány musí řádně odůvodnit povolení výjimky, anebo zamítnutí žádosti o vydání výjimky. Správní orgány se nemohou bez dalšího přiklonit k tvrzení jednoho z účastníků řízení, které je v rozporu s tvrzením jiného účastníka řízení, aniž by bylo některé z vyjádření vyvráceno či blíže podloženo.
32. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalobní bod týkající se souhrnně nesplnění podmínek pro udělení výjimky z povinného odstupu budov je důvodný, neboť je rozhodnutí žalovaného v části týkající se udělení výjimky zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dále je zčásti trpí vadou řízení z důvodu, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistil skutečný stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

2) Nedostatečné posouzení oslunění a osvětlení

33. V dalším žalobním bodu žalobci namítají, že žalovaný nedostatečně posoudil oslunění a osvětlení rodinného domu žalobců, přičemž argumentují, že žalovaný nezohlednil, že živý plot, který během roku zastiňuje jejich dům, je z části listnatý, tudíž se měl žalovaný vypořádat i s tím, že v průběhu roku může být dům a pozemek žalobců zastiňován přístavbou rodinného domu stavebníka a nikoli pouze živým plotem.

34. V prvostupňovém rozhodnutí v bodu „denní osvětlení a oslunění a zachování pohody bydlení“ se uvádí, že *„[s]tavba rodinného domu je navržena tak, aby splňovala požadavky ČSN 73 4301 a ČSN 73058 pro oslunění a denní osvětlení obytných místností. ...navrhovaná přístavba s účelem doplnění rodinného bydlení nebude vytvářet hlukovou zátěž pro okolní stávající zástavbu. Stavební pozemek je ze sousedního pozemku parc.č. X lemován již vzrostlou zelení (výška cca 3 – 6 m). ...Přístavba určená pro rodinné bydlení nebude v průběhu své životnosti zdrojem pachových a prachových emisí.“*
35. Uvedená část textu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelná. Z prvé věty vyplývá, že správní orgán I. stupně hodnotí oslunění a osvětlení RD stavebníků. Tato stavba však není předmětem řízení. Poslední věta výše citovaného odstavce správního rozhodnutí I. stupně pak evokuje závěr, že přístavba je určená k bydlení.
36. Mimo uvedenou nepřezkoumatelnost soud musí dodat, že závěry správního orgánu I. stupně o oslunění a osvětlení nemají oporu ve správním spise. Správní orgán I. stupně neuvádí, na základě jakého podkladu považuje toto tvrzení ohledně oslunění za prokázané. V předložené projektové dokumentaci není uvedena žádná informace, která by hodnotila vliv navržené přístavby na možné zastínění sousední nemovitosti. V projektové dokumentaci v části B.2.10. *Hygienické požadavky na stavby, požadavky na pracovní a komunální okolí* je uvedeno: *„Zásady řešení parametru stavby (větrání, vytápění, osvětlení, zásobování vodou, odpadů, apod.) a dále zásady řešení vlivu stavby na okolí (vibrace, hluk, prašnost apod.): Odvětrání okny. Osvětlení kombinované (přirozené + umělé).“* Z uvedeného tak nevyplývá, že by byla navržená stavba v souladu s normami ČSN 73 4301 a ČSN 73058, jak správní orgán I. stupně uvádí. Součástí spisu není ani žádné odborné stanovisko, které by se uvedenou otázkou zabývalo a vyhodnocovalo vliv plánované stavby na možné zastínění sousední nemovitosti. Správní orgán I. stupně a žalovaný se v rozhodnutích nezabývali splněním limitů pro oslunění domu žalobců, resp. konstatování splnění těchto limitů nemá oporu ve spise, protože spis neobsahuje žádné podklady, ze kterých by bylo zřejmé, že byly realizovány propočty nebo měření dle příslušných norem a že jsou stanovené výpočty v souladu s požadavky těchto norem. Z tohoto důvodu napadené rozhodnutí i v této části trpí vadou řízení, protože skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spise.
37. Správní orgán I. stupně, resp. žalovaný se zabývali i otázkou existence již vzrostlého živého plotu žalobců na hranici pozemků, který v současné době stíní dům žalobců. Soud uvádí, že existence tohoto živého plotu je významnou okolností, na jejímž základě může být hodnocena námitka snížení osvětlení domu, avšak existence tohoto živého plotu by neměla být hlavním argumentem pro závěr, že plánovaná stavba nemůže zastínit dům žalobců. Správní orgán I. stupně a případně žalovaný se měli v první řadě zabývat tím, jestli je plánovaná přístavba vůbec způsobilá zastínit nemovitost žalobců dle parametrů vyjádřených v příslušných ČSN a v případě, že by dospěli k závěru, že ano, mohli zohlednit existenci živého plotu. Lze mít důvodně za to, bylo-li by prokázáno, že aktuálně vzrostlý živý plot zastíňuje stejnou, nebo dokonce větší plochu, než kterou by mohla zastínit plánovaná přístavba, že by plánovaná přístavba mohla jen stěží představovat nepřijatelné zhoršení kvality prostředí domu žalobců i přesto, že může být živý plot kdykoli odstraněn. Byl-li živý plot vysázen za účelem zvýšení soukromí žalobců, a sami žalobci tento důvod nepopírají, nelze brát při hodnocení oslunění v úvahu, že plot může být kdykoli vykácen. Tato námitka je důvodná.

3) Pohoda bydlení/kvalita prostředí

38. K námitce žalobců, že plánovanou přístavbou dojde k zásahu do pohody bydlení, soud nejprve uvádí, že vyhláška č. 501/2006 Sb. neužívá v § 25 odst. 1 termín „pohoda bydlení“ ale termín „kvalita prostředí“. Tento pojem vysvětluje např. Krajský soud v Ústí nad Labem, který v rozsudku ze dne 27. 4. 2011, č. j. 15 Ca 154/2009 – 42, konstatoval, že „kvalita prostředí“ obsahově naplňuje kritéria dříve používaného pojmu „pohoda bydlení“, a je tedy možné stávající judikaturu vztahující se k pojmu „pohoda bydlení“ plně aplikovat i na pojem „kvalita prostředí“. Soud nepřehlédl, že správní orgán I. stupně i žalovaný ve svých rozhodnutích aplikovali pojem „pohoda bydlení“ a nikoli „kvalita prostředí“, nicméně tato nesprávně použitá terminologie nepředstavuje natolik zásadní vadu rozhodnutí, aby byla důvodem pro jeho zrušení, neboť jak je zřejmé i z výše uvedeného výkladu rozdílu pojmů „pohoda bydlení“ a „kvalita prostředí“, v souvislosti se stavbami pro bydlení se jedná o významově obdobné termíny, které zahrnují obdobné hodnotící parametry. Aplikací termínu „kvalita prostředí“ dochází k rozšíření jeho dopadu na stavby, které nejsou určeny pro bydlení, což ovšem není případ zde projednávaný.
39. Žalobci v odvolání upozorňovali, že jedním z kritérií pohody bydlení (kvality prostředí) je i zachování odstupových vzdáleností mezi stavbami nebo omezení výhledu. Platí, že pokud účastník řízení poukáže na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na kvalitu prostředí, musí se správní orgán těmito tvrzeními důkladně zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 38/2008 – 123). Není pochyb o tom, že zachování odstupových vzdáleností je jedním z parametrů kvality prostředí, a není pochyb o tom, že se žalobci domáhali zachování povinných odstupových vzdáleností dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí vypořádal pouze s námitkou týkající se možného omezení výhledu z obytných místností, nikoli i s možnými dopady na kvalitu prostředí vlivem snížení odstupových vzdáleností, které potvrdil rozhodnutím o povolení výjimky. V souvislosti s omezením výhledu žalovaný relevantně odkázal na existenci živého plotu, který je vysázen na hranici pozemků právě z důvodu zajištění ochrany soukromí, o této námitce však již soud pojednal výše.
40. Ačkoli se žalovaný nijak nevypořádal s argumenty na možný zásah do pohody bydlení, resp. „kvality prostředí“ žalobců v souvislosti se snížením odstupových vzdáleností a zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, soud zároveň konstatuje, že tuto námitku žalobci vymezili velmi obecně a blíže nespecifikovali (uvedli jen nedostatečné oslunění), jak konkrétně se má snížená odstupová vzdálenost budov promítnout do kvality prostředí. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78. Námitka zásahu do kvality prostředí není důvodná.

4) Poškození živého plotu

41. Důvodná je námitka, ve které žalobci upozorňují na skutečnost, že se žalovaný

nevypořádal s argumentem, že může být na základě realizované přístavby a potřeby její údržby poškozen živý plot vysázený na hranici pozemků. Žalobci namítají, že se žalovaný zabýval pouze tou částí plotu, která přesahuje na sousední pozemek a musí být zastřižována, ale nijak se nevypořádal s možným poškozením té části plotu, která na sousední pozemek nepřesahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, proč považoval odvolací námitku žalobců týkající se možného poničení živého plotu na pozemku žalobců za nedůvodnou, čímž i v této části zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

5) Rozpor v odůvodnění

42. Z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jsou důvodné i následující námitky, ve kterých žalobci poukazovali, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s namítaným rozporem v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které v jedné části zohlednilo existenci živého plotu jako bariéry před možným narušením soukromí, avšak v další části rozhodnutí bylo uvedeno, že jsou žalobci povinni umožnit přístup ke stavbě, což by v podstatě znamenalo likvidaci části živého plotu. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou proti odkazu na ustanovení § 141 stavebního zákona (opatření na sousedním pozemku nebo stavbě) a ustanovení § 1021 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů ani s tím, proč považoval námitku žalobců týkající se možného poškození živého plotu za nedůvodnou. V této části tedy zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

6) Územní plán

43. Žalovaný se nijak nevypořádal s námitkou žalobců, ve které upozorňovali na nepřiléhavou argumentaci správního orgánu I. stupně, který apeloval na střežení si svých práv včas, tedy již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace v případě, že má vlastník nemovitosti za to, že by určité využití okolního území mohlo způsobit snížení hodnoty jeho nemovitosti. Žalovaný konstatoval soulad navrhované stavby s územním plánem. Tvzení správního orgánu I. stupně shora uvedené, nepatří mezi nosné důvody prvostupňového rozhodnutí a dle názoru soudu se nemusí zabývat polemikou v nepodstatné otázce (viz rozsudek NSS č.j. 6 As 152/-78).

7) Zásah do vlastnických práv

44. Z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je zatíženo napadené rozhodnutí i v souvislosti s námitkou, ve které žalobci upozornili na zásah do vlastnických práv tím, že snížením odstupových vzdáleností budou omezeni v případné budoucí zástavbě. Správní orgán I. stupně zohlednil pouze omezení případné jejich výstavby ve vztahu k přesahu požárně nebezpečného prostoru, avšak nijak nezohlednil i možné omezení zástavby v souvislosti se zmenšenými odstupovými vzdálenostmi. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak vznesenou odvolací námitku nevypořádal. Námitka žalobců je proto důvodná.

8) Požární ochrana

45. Důvodný je žalobní bod, ve kterém žalobci rozporují jednak výklad stavebního úřadu, pokud jde o přesah požárně nebezpečného prostoru na jejich pozemek, podle kterého slova „nemá zasahovat přes hranici pozemku“ nejsou zákazem, ale pouze doporučením a jednak namítli, že se nemohli v průběhu řízení seznámit se závaznými stanovisky Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje (dále jen „HZS“) ze dne 29. 6. 2015, č. j. ME-437-2/2015/PD a ze dne 19. 11. 2015, č. j. ME-979-2/2015/PD.
46. Dle ustanovení § 17 odst. 1 správního řádu platí, že *se v každé věci zakládá spis. Každý spis musí být označen spisovou značkou. Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy.* Je zcela nepřipustná argumentace žalovaného, který na námitku žalobců, že v okamžiku, kdy měli možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, nebyla jeho součástí závazná stanoviska HZS, pouze konstatoval, že „[t]vrzení odvolatelů, že neměli možnost se se stanovisky „požárně bezpečnostního řešení“ seznámit, nemůže odvolací správní orgán objektivně posoudit.“ Ve vyjádření k žalobě k tomu dokonce uvedl, že „[k] tomuto se nemůže žalovaný konkrétně vyjádřit, neboť se toto týkalo úkonů v řízení před stavebním úřadem a žalovaný u těchto úkonů nebyl přítomen.“ Žalovaný je povinen dle § 89 správního řádu zkoumat soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a to v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Pakliže žalobci v odvolání uváděli, že neměli možnost se s citovanými závaznými stanovisky HZS seznámit, ačkoli měla být součástí správního spisu, byl žalovaný povinen zkoumat, zda lze ze správního spisu prokázat, že tato stanoviska byla součástí spisu v době, kdy se žalobci seznamovali s podklady pro vydání rozhodnutí.
47. Soud zjistil, že správní spis, který mu byl postoupen, vykazuje nedostatky. Jednotlivé části spisu nejsou číslovány, případně svázány, některé listiny (závazná stanoviska HZS) jsou vloženy zcela volně na konci spisu bez časové chronologie. Ve spisu se objevuje i dokument, který s projednávaným případem nemá žádnou souvislost, týkající se bungalovu p. N. v k.ú. N.. Zásadní jsou i nedostatky v soupisu součástí spisu, který dokonce neobsahuje záznam o tom, že by kdy byla jeho součástí i závazná stanoviska HZS, natož aby bylo zřejmé, kdy byla do spisu založena. Žalovaný a ani správní orgán I. stupně tak nemohli prokázat, zda byla závazná stanoviska součástí spisu v okamžiku, kdy žalobci do spisu nahlíželi. V obdobné věci rozhodl Nejvyšší správní soud dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013 – 56 tak, že v případě „[n]emůže-li správní orgán vzhledem k porušení zásady spisového pořádku, resp. zásady řádného vedení spisu (srov. § 17 správního řádu z roku 2004) prokázat, že spis již dále nebyl doplňován o další podklady, k nimž nebylo účastníku umožněno se vyjádřit, jde tato skutečnost k tíži správnímu orgánu, tudíž k závěru, že právo účastníka podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, aby mu byla před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k jeho podkladům, bylo porušeno.“ Jelikož není z předloženého spisu prokazatelné, zda byla závazná stanoviska HZS jeho součástí v den, kdy se žalobci seznamovali s podklady pro vydání rozhodnutí, dává soud žalobcům za pravdu, že bylo porušeno jejich právo dle § 36 odst. 3 správního řádu. Námitka žalobců je důvodná.
48. Soud k uvedenému ještě doplňuje, že nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí, konkrétně se závaznými stanovisky HZS mohlo vést i k porušení práva žalobců na uplatnění námitek proti vydaným závazným stanoviskům. Dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu platí, že *směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si*

odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. V případě, že by byl žalobcům obsah závazných stanovisek znám, mohli by proti nim uplatnit námitky a žalovaný by si musel vyžádat potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j 5 As 56/2009 – 63, publ. č. 2167/2011 Sb. NSS). Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně nevedl správní spis v souladu s ustanovením § 17 správního řádu a vzhledem k tomu, že toto porušení mohlo mít zásadní a nezhojitelné důsledky pro práva žalobců, je dán důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného, který na tyto vady řízení nereagoval.

49. K vypořádání námitky týkající se přesahu požárně nebezpečného prostoru na jejich pozemek soud uvádí, že problémem přesahu požárně nebezpečného prostoru na pozemek žalobců se správní orgán I. stupně zabýval dostatečně. Žalovaný pouze zdůraznil, že stavba nezasahuje do požárně otevřených ploch sousedních pozemků a že nedojde k přenosu požáru. Soud považuje úvahy správního orgánu I. stupně za správné, protože požárně nebezpečný prostor může přesahovat na cizí pozemek, způsobuje jen omezení na cizím pozemku a v daném případě se jedná o pouhých 2m². Námitka není důvodná.

9) Zmatečnost výroku

50. Žalobci dále upozorňovali na rozpor ve výroku II prvostupňového rozhodnutí, kde v bodu 2. je uveden termín „stavba rodinného domu“ nikoli „přístavba rodinného domu a pergola“, přičemž již v průběhu správního řízení poukazovali na nejasný účel užití plánované stavby, a zároveň na rozpor mezi účelem stavby vymezeným v rozhodnutí o umístění stavby, ve kterém je uvedeno, že přístavba bude využívána jako sklad nářadí, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvedl jako účel užívání stavby garáž-sklad. Kvůli uvedené nejednotnosti mají žalobci za to, že není vůbec zřejmé, k jakým účelům bude stavba sloužit. Žalovaný pak bez opory v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „[c]elé rozhodnutí ve všech jeho třech částech pojednává o stavbě „přístavba rodinného domu a pergoly“, odvolací správní orgán neshledává žádné závažné pochybení ani zmatečnost v napadeném rozhodnutí.“ Žalovaný tak opominul znění výroku II bod 2., kde je skutečně uveden termín „stavba rodinného domu“.
51. Žalovaný se podle žalobců měl vypořádat s tím, jestli je nesprávně vymezený druh stavby v části výroku upravující umístění stavby v kontextu celého rozhodnutí takovou nesprávností písemného vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která mohla být správním orgánem I. stupně opravena v souladu s § 70 správního řádu. Zdejší soud má za to, že chybu v označení druhu stavby v části výroku týkající se podmínek pro umístění stavby, lze považovat za zřejmou nesprávnost a lze ji opravit postupem dle § 70 správního řádu. Prvostupňové rozhodnutí je z hlediska užití terminologie druhu stavby v ostatních částech konzistentní a není pochyb o tom, že se týká přístavby rodinného domu a pergoly a nikoli stavby (celého) rodinného domu. Námitka žalobců není důvodná.

10) Nedostatečně zjištěný skutkový stav (§ 3 a § 50 správního řádu)

52. Důvodná je námitka žalobců, ve které poukazují na porušení ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu tím, že nebyly správním orgánem I. stupně a žalovaným zjištěny všechny

okolnosti pro udělení výjimky. Žalobci zvláště poukázali na nepravdivost tvrzení stavebníků ohledně činění pokusů o dohodu. Uvedli, že je stavebníci kontaktovali pouze jednou, a to v situaci, kdy chtěli žádat o povolení přístavby rodinného domu, která měla mít větší rozměry a která měla sloužit k podnikatelskému účelu jako přípravná materiálu. Žalobci s touto stavbou nesouhlasili a v budoucnu je již stavebníci více nekontaktovali. Žalobci uvedli, že stavebníci neprokázali, že by se pokoušel s nimi dohodu uzavřít, přesto žalovaný tuto argumentaci přejal. Dále žalobci poukazovali na nesprávně zjištěný skutkový stav ohledně možnosti příjezdu techniků Č. přes pozemek stavebníků k nadzemnímu vedení VN 22 kV. Tvrzení žalobců a stavebníků jsou rozporná, přesto žalovaný neopatřil takové důkazy, kterými by mohl jednoznačně potvrdit, která z tvrzení jsou pravdivá, a bez dalšího přejal argumentaci stavebníků. Pakliže žalovaný vycházel pouze z tvrzení stavebníků, že se opakovaně o tuto dohodu pokoušeli, nemohl žalovaný vzít toto tvrzení za prokázané, neboť nebylo podloženo žádnými důkazy a navíc bylo v rozporu s tvrzením žalobců, přičemž není zřejmé, proč by mělo mít jejich tvrzení menší váhu než tvrzení stavebníků, když ani jedna strana nepředložila konkrétní důkaz na podporu svého tvrzení.

53. Žalobci také namítli, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze opakuje názor stavebního úřadu, že nebudou přístavbou stavebníků nijak závažně omezeni, nedojde k zastínění, snížení kvality a pohody bydlení. Stavební úřad pak tvrdí, že by došlo k výraznému zhoršení kvality bydlení stavebníků, pokud by se přístavba realizovala na druhé straně před jejich okny a výrazně by se zhoršila kvalita jejich bydlení vzhledem k nedostatečnému dennímu osvětlení.
54. Žalovaný také pochybil, když vycházel při rozhodování o podmínkách nezbytných pro ověření naplnění důvodů pro udělení výjimky dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., pouze z tvrzení stavebníků, jejichž zájem je zcela opačný než zájem žalobců, aniž by prokazatelně sám zjišťoval skutkový stav (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 A 136/2011 – 50). Žalobci namítli, že se žalovaný i stavební úřad nedostatečně vypořádali s proporcionalitou střetu vlastnických práv stavebníků a žalobců, tvrdí, že stavební úřad ani žalovaný neodůvodnili, proč v rozporu s principem proporcionality nadřazují práva stavebníků nad vlastnické právo žalobců. Touto vadou zatížili napadené rozhodnutí, neboť ve věci vzali za základ napadených rozhodnutí skutkový stav, který nemá oporu ve spise. Žalovaný ani stavební úřad nikde v rozhodnutích neporovnali rozsah zásahu do práv žalobců a rozsah práv získaných stavebníky. Námitky jsou důvodné.

11) Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

55. Žalobci namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů v souvislosti s nevypořádáním námitek týkajících se velikosti pozemku, nemožnosti umístění stavby v jiné části pozemku, osvitu a oslunění rodinného domu žalobců, nemožnosti a neúčinnosti obrany při schvalování územního plánu, zásahu do vlastnického práva, rozporu v odůvodnění ohledně existence živého plotu, poškozením živého plotu na jejich pozemku a nedodržení zásad bezpečnosti. Soud se nevypořádává samostatně s tímto žalobním bodem, a odkazuje na vypořádání jednotlivých žalobních bodů, které provedl shora.

12) Porušení § 52 správního řádu

56. Soud dává žalobcům za pravdu i v souvislosti s námitkou, ve které upozorňují, že žalovaný porušil ustanovení § 52 správního řádu, když neprovedl důkazy, které navrhli, a navíc se ani nijak nevyjádřil, proč tak neučinil. Žalobci ve vyjádření z 22. 1. 2016 citovali názor autorizovaného technika (*jméno ani bližší identifikační údaje o této osobě neuvedli – pozn. soudu*), který zpochybňoval proveditelnost stavby v prostorách širokých 0,5 m, případně možnost její následné údržby. Žalovaný však přejal názor stavebníků, že stavbu je za daných podmínek možné realizovat a že i následná údržba je v prostorách širokých 0,5 m možná, důkaz neprovedl a neuvedl, z jakého důvodu považuje námitky žalobců za nedůvodné, čímž navíc opět zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů.
57. Dle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, „[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naložil, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo.“ Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že „[p]rovádění údržby navrhované stavby z pozemku stavebníků v 50 cm šířce je technicky možné a rovněž oprava plotu odvolatelů je z této šíře technicky proveditelná. Žalovaný však nikde nespecifikoval, z jakého podkladu čerpá informaci, že je údržba navrhované stavby technicky možná a nikde se nevypořádal s argumentem žalobců, že naopak tato údržba technicky možná není. Žalovaný se nikde nevyjádřil k tvrzení, že ve stanovených prostorách není technicky možná ani realizace této stavby. Závěr žalovaného tak nemá oporu ve spise a navíc tím, že řádně nezjistil skutkový stav, zatížil rozhodnutí i v této části vadou.

13) Porušení § 36 odst. 3 správního řádu

58. Nedůvodná je námitka žalobců, pokud mají za to, že došlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, když nebyli žalovaným seznámeni s vyjádřením stavebníků, se kterými mělo být jednáno před vydáním napadeného rozhodnutí.
59. Dle ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu se pro řízení o odvolání, není-li stanoveno jinak, použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII správního řádu. I na žalovaného se tak

vztahuje povinnost dát účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ovšem podle tohoto ustanovení nemusí žalovaný postupovat v případě, že žádné nové podklady v odvolacím řízení nepořídil, a vychází ze správního spisu předloženého správním orgánem I. stupně.

60. Žalobci se na základě textu posledního odstavce na str. 3 napadeného rozhodnutí, který je uveden slovy: „[s]tavební úřad vyrozuměl podle § 86 odst. 2 správního řádu ostatní účastníky řízení o podaném odvolání a umožnil jim k podanému odvolání se vyjádřit. Této možnosti využili stavebníci a zkráceně uvedli, že (...)“, domnívali, že bylo jednáno se stavebníky, přičemž nebylo žalobcům umožněno se k jejich tvrzení vyjádřit. Vyjádření, na které žalovaný odkazuje, však není výsledkem jednání mezi ním a stavebníky, ale je výsledkem splnění povinnosti správního orgánu I. stupně, která mu vyplývá z § 86 odst. 2 správního řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili. Podle okolností dále doplní řízení.
61. Vyjádření účastníka řízení k podanému odvolání dle § 86 odst. 2 správního řádu není novým podkladem pro vydání rozhodnutí, na jehož základě by musela být účastníkům řízení odeslána výzva dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nepochybil, když účastníky řízení nevyzval dle § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, neboť ze správního spisu soud nezjistil, že by ať už správní orgán I. stupně, nebo žalovaný doplnili spis o nové podklady. V případě, že žalovaný vychází pouze ze správního spisu správního orgánu I. stupně, jehož součástí je vyjádření ostatních účastníků řízení k podanému odvolání, není povinen odesílat účastníkům řízení výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu.

14) Neoprávněné poskytnutí projektové dokumentace

62. Nedůvodná je námitka, ve které žalobci upozorňují, že stavebníkům byla pravděpodobně neoprávněně poskytnuta kopie dokumentace domu žalobců, na kterou odkazuje bezpečnostní zpráva stavebníka – dodatek II. Žalobci se domnívají, že pravděpodobně úřednice správního orgánu I. stupně vyhotovila v rozporu s § 168 odst. 2 stavebního zákona (bez souhlasu žalobců, případně osoby, která dokumentaci vyhotovovala) kopii dokumentace domu žalobců a poskytla ji stavebníkům, čímž vzniká podezření, že není tato úřednice stavebního úřadu při rozhodování v předmětné věci nestranná. Uvedli, že dle § 168 odst. 2 věta druhá stavebního zákona platí, že kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká.
63. Žalobci se ale domnívají, že výše uvedeným jednáním došlo i k porušení jejich procesních práv v přezkoumávaném řízení a dovozují podezření na porušení nestrannosti úřednice stavebního úřadu. Zásada rovnosti, resp. zásada nestrannosti má účastníkům řízení garantovat, že nejsou při uplatňování procesních práv nedůvodně znevýhodňováni. Soud nesouhlasí s domněnkou žalobců, že by případným neoprávněným nakopírováním dokumentace z jiného spisu mohlo dojít k zásahu do jejich práva na nestranný přístup správního orgánu v rámci projednávané věci. Zásada nestrannosti se zpravidla promítá do podmínek probíhajícího řízení, za nichž má být s účastníky řízení jednáno tak, aby jim

bylo umožněno prezentovat svá stanoviska ve stejné míře. V souvislosti s námitkou porušení zásady nestrannosti žalobci však neuvedli žádnou další okolnost, která by současně s jejich tvrzením prokazovala, že jejich procesní práva byla porušena takovým způsobem, že nemohli ve stejné míře jako stavebníci prezentovat svá stanoviska.

15) Bezpečnost práce

64. Nedůvodná je i poslední námitka, ve které žalobci upozorňovali, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou ohledně možného porušení bezpečnosti práce v případě realizace stavby a údržby stavby vysoké 2,68 m v prostorách úzkých 40 cm. Žalobci v souvislosti s prostorem pro stavbu a její následnou údržbu odkazují na místní šetření ze dne 25. 8. 2015, při kterém mělo být zjištěno, že se nejedná o prostor široký 50 cm, avšak pouze 40 cm. (*Místní šetření bylo realizováno v souvislosti s řízením č. j. Výst. 2111/197/15/B – pozn. soudu*). Soud v první řadě uvádí, že námitka týkající se bezpečnosti práce nebyla uvedena v odvolání žalobců. Žalobci jsou oprávněni uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považují napadené správní rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnili v odvolacím řízení, ač tak učinit mohli. Avšak žalobci nemohou zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedli, nebo které uplatnili opožděně. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, publ. č. 1742/2009 Sb. NSS). Jelikož žalobci v odvolání neuvedli námitku, ve které by zpochybňovali vypořádání správního orgánu I. stupně s možným porušením podmínek bezpečnosti práce, nemohou nyní v žalobě úspěšně namítat, že se žalovaný touto námitkou nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

65. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že nebyly splněny podmínky pro udělení výjimky dle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť nebyl prokázán závažný důvod pro její udělení. Soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů v souvislosti s nevypořádáním většiny odvolacích námitek. Napadené rozhodnutí je též nezákonné z důvodu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Jedná se zejména o nezjištění možnosti skutečného přístupu techniků společnosti Č. D. a.s. k nadzemnímu vedení přes pozemek stavebníků, dále nezajištění podkladů, ze kterých by bylo zřejmé, jestli navrhovaná přístavba splňuje příslušné normy ČSN upravující oslunění sousedních domů, námitku narušení kvality prostředí a dále námitku týkající se nezajištění podkladů pro posouzení, zda je možné příslušnou přístavbu realizovat a udržovat v prostorách úzkých 0,5 m. Soudem bylo také zjištěno pochybení při vedení správního spisu, na základě kterého soud konstatoval porušení práv žalobců vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu.
66. Vzhledem ke shora uvedenému soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který nemá oporu ve spise. Z důvodu, že i prvostupňové rozhodnutí bylo zatíženo takovými vadami řízení, které nelze v rámci odvolacího řízení zhojit, přistoupil soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně soud

vyslovil, že věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm jsou správní orgány vázány právním názorem soudu vyjádřeným v jednotlivých bodech tohoto rozsudku

67. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl v řízení úspěšný. Žalobci byli naproti tomu úspěšní, náleží jim proto náhrada nákladů řízení v plné výši. Náklady řízení žalobců spočívají v zaplaceném soudním poplatku 3 000 Kč (v souhrnu za oba 6 000 Kč), v zaplaceném poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 (v souhrnu za oba 2 000 Kč) a náhradě nákladů na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobců provedl v souvislosti s tímto řízením tři úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsal žaloby a sepsal repliky. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3100 Kč, za zastoupení dvou osob 4 960 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], výše odměny tedy činí celkem 14 880 Kč za oba žalobce. Vedle odměny přísluší zástupci žalobců rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč. Jelikož je zástupce žalobců plátcem DPH, je součástí nákladů účastníků i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je jejich zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 15 780 Kč, tedy 3 314 Kč (po zaokrouhlení nahoru dle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Na každého ze žalobců připadá jedna polovina nákladů na zastoupení advokátem, tj. 9 547 Kč. Náklady řízení každého ze žalobců tak celkem činí 13 547 Kč (soudní poplatek, poplatek za návrh na odkladný účinek žalobě a náhrada za zastoupení advokátem). Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku [§ 160 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)], a to k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).
68. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobám zúčastněným na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu